

Kako sem
lahko prepričan,
da sem odrešen?

Kako sem
lahko prepričan,
da sem odrešen?

Jeremy Pierre

Naslov izvirnika:

How Can I Be Sure I'm Saved?

Copyright © 2025 by 9Marks

Crossway, 1300 Crescent Street, Wheaton, Illinois 60187

All rights reserved.

Izdal Zavod Rofeka, Iršičeva ulica 7, 2380 Slovenj Gradec

Prevedla Alenka Camloh Mrdenović

Prelomil in pripravil za tisk David Okorn

Vse pravice pridržane. Tiskanje te knjige v celoti ali delno je brez soglasja izdajatelja prepovedano.

Knjiga je brezplačna.

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP), Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije.

Naklada 1000 izvodov

Slovenj Gradec, marec 2025

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-185.53

PIERRE, Jeremy

Kako sem lahko prepričan, da sem odrešen? / Jeremy Pierre ;
[prevedla Alenka Camloh Mrdenović]. - Slovenj Gradec : Zavod
Rofeka, 2025. - (Cerkvena vprašanja) (9Marks ; knj. 9)

Prevod dela: How can I be sure I'm saved?

ISBN 978-961-94484-6-5

COBISS.SI-ID 227944963

Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa
Kristusa, ki nas je v nebesih v Kristusu
blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom:
pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem,
da bi bili pred njegovim obličjem sveti in
brezmadežni. V ljubezni nas je vnaprej
določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi
posinovljeni otroci. Takšen je bil blagohotni
sklep njegove volje, v hvalo veličastva njegove
milosti, s katero nas je obdaril v Ljubljenem.

Ef 1,3–6

Če bi bilo krščansko življenje zarisano na zemljevidu, bi bila lahko začetna točka označena z »Bog vas ljubi.« Modra črta, ki bi sledila poti s te točke, bi zavijala, se krivila in se sčasoma vrnila na isto točko. Krščansko potovanje je dolga, težka pot, ki se vrača na mesto, kjer ste začeli – mesto, kjer ste spoznali, da *vas Bog ljubi* kljub vašemu grehu.

Zakaj se pot vrača na isto mesto? O tem delno govori ta knjižica. Gre za pot, na katero se odpravi vsak kristjan. Vsak se nanjo odpravi kot posameznik, a to ne pomeni, da se odpravimo sami. Včasih se *zdi* samotna, še posebej

če ste sredi bitke, da bi spoznali, ali ste resnično odrešeni. Mogoče ste izbrali to knjižico, ker niste povsem prepričani, kje ste z Gospodom. Mogoče gledate druge kristjane in se sprašujete, zakaj se zdijo tako prepričani v svojo odrešitev in zakaj tudi vi niste. Morda se sprašujete, ali ste kakšna druga vrsta kristjana ali pa sploh niste kristjan. Če bi bili resnično Božji otrok, ali ne bi Bog želel, da ste tudi vi prepričani v njegovo ljubezen?

To zadnje vprašanje je ključno. Tako kot vsi ljudje, ustvarjeni po Božji podobi, ste bili ustvarjeni, da bi vas Bog ljubil in da bi tudi vi ljubili njega. To je vaš glavni namen. *Bog me ljubi* bi moralo biti v središču človeške duše. Vse deluje pravilno, ko je ta ljubezen na mestu, in vse gre narobe, kadar je ovirana. Če torej niste prepričani v njegovo ljubezen – in ko ugotovite, da ga vaše srce ni zmožno ljubiti nazaj –, začne vaša identiteta razpadati.

Mogoče se zdijo te besede preveč dramatične. Če se, potem se imejte za blagoslovljenega. Gospod se je prijazno odločil, da bo stopnja vaše bitke glede zagotovila odrešitve manjša

kot stopnja bitk drugih. Če pa se te besede ne zdijo dramatične, če poznate stisko, ko se počutite neljubljeni od Boga, potem se morate zavedati, da niste edini. Ta pot se vam morda zdi samotna, toda kristjani so se v vsej zgodovini prebijali skozi te doline, kjer se jim je zdelo, kot da jim Bog ni pripravljen osebno zagotoviti, da jih ljubi. Zato kličejo: *Zakaj?*

Noben posameznik ne more zagotovo vedeti, zakaj mu manjka zagotovilo Božje ljubezni. A v nešteto pogovorih, ki sem jih imel s kristjani v teh mračnih dolinah, sem ugotovil, da na splošno predpostavljajo enega izmed naslednjih razlogov za to: velik greh ali veliko trpljenje.

Mogoče je človek prepričan, da je preveč grešen, da bi ga ljubil sveti Bog. Pozna sramoto svojih skrivnih grehov. Mučijo ga izkrivljene misli, za katere se zdi, da se nenehno vsiljujejo njegovemu umu. Morda je ciničen in oster do drugih, bolj v srcu kot z usti. Celotne njegove misli o samem Bogu so napačne – včasih brez življenja in dolgočasne, včasih naravnost krivoverske. Ve, da če bi ljudje videli, kaj se *resnično* do-

gaja v njem, bi se strinjali, da bi ga moral sveti Bog zavreči. Zato se zapre vase in se boji, da bi kdorkoli odkril njegovo temno bitko.

Ali pa je človek tako preobremenjen s trpljenjem, da se sprašuje, kako bi ga lahko ljubil Bog, ki trdi, da je usmiljen. Nove težave kar naprej prihajajo v njegovo življenje, zato kliče h Gospodu po pomoč. A zdi se, kot da je Bog gluha zanj. Iz Svetega pisma ve, da Bog sliši svoje otroke, ko ga kličejo, zato je zaključek neizogiben. Ko drugim kristjanom namiguje o svoji bolečini, mu ponudijo le malo več kot nejasno obljubo, da bodo molili zanj. Osamljenost in depresija mu pobereta moč. Ve, da ima Bog veliko moči, ki bi jo lahko dal, a očitno ne njemu.

Mogoče se lahko poistovetite z enim izmed teh razlogov ali celo z obema. Mogoče se vam zdita vaš greh in trpljenje blizu, Božja ljubezen pa se zdi daleč. Ne glede na razlog teh dolin za posameznega kristjana je bitka z zagotovilom odrešitve resnična in je izraz večjega problema.

To pa je večji problem in glavna tema te knjižice: vaša bitka z zagotovilom odrešitve je bitka, da bi pravilno videli sebe. Če smo bolj

specifični, gre za bitko, da zamenjate svojo perspektivo o sebi z Božjo perspektivo o vas. To pomeni, da ne usmerimo svojega uma na *gotovost*, ampak na *zaupanje*. Pri zaupanju gre za odnos, kar pomeni, da se zanašate na Boga kot tistega, ki vas je prvi vzljubil, vaša ljubezen pa je samo nepopoln odziv. Božjo ljubezen izražajo kristjanom vse tri osebe Trojstva – Oče, Sin in Sveti Duh. Kristjani prejemajo to ljubezen skozi besedo, molitev in cerkveno občestvo. Pravzaprav se naučite videti sebe v luči te ljubezni ne sami po sebi, ampak med Božjim ljudstvom.

To glavno temo bom razdelil na tri dele: (1) *naučiti se videti sebe, kot vas vidi Bog*, (2) *neizzvana ljubezen troedinega Boga in* (3) *zaupanje, da vas Bog ljubi*.

Naučiti se videti sebe, kot vas vidi Bog

Glavna tema, 1. del: *Vaša bitka z zagotovitvijo odrešitve je bitka, da bi pravilno videli sebe – specifično rečeno, da bi zamenjali svojo perspektivo o sebi z*

Božjo perspektivo o vas. To pomeni osredotočenost vašega uma ne na gotovost, ampak na zaupanje.

Pri bitki z zagotovitlo odrešitve gre za zaznavanje samega sebe. Za vprašanjem »Kako lahko vem, da sem odrešen?« je širše vprašanje »Kako vem karkoli o sebi?«

To lahko imenujete vprašanje identitete. Osebno identiteto lahko opišete v dveh delih: zaznavanje in resničnost. *Zaznavanje* pomeni, kdo mislite, da ste. *Resničnost* pomeni, kdo dejansko ste. Da se naučite videti razliko med tema dvema je del dozorevanja vas kot človeka in kot kristjana. To pomeni, da priznate, *da to, kako vidite sebe*, je ali pa ni v skladu s tem, *kdo ste*. Mogoče bi bilo to bolje izraziti tako: *kako se vidite*, se delno ujema s tem, *kdo ste*, delno pa ne. Kako prepoznati razliko?

Navsezadnje lahko prepoznate razliko samo tako, da se naučite poslušati Boga, ki vas je ustvaril. Samo on vas pozna takšne, kot dejansko ste. Zagotovilo odrešitve pride, ko se naučite podrediti svojo subjektivno perspek-

tivo o sebi Božjemu objektivnemu razumevanju o vas.

To vodenje poteka vse življenje, ko se učite poslušati, kaj Bog pravi o vas. Tako evangelij naslavlja resničnost tega, *kdo ste*, in vaše zaznavanje, *kako se vidite*. Bog uporablja Sveto pismo in občestvo z drugimi kristjani, da poravna naše zaznave z resničnostjo. V Svetem pismu imamo Božje besede, ki kažejo njegovo srce do grešnikov in trpečih vseh vrst. Vi niste nobena izjema. V občestvu vidimo druge kristjane, ki nam kažejo pravo zaznavanje samega sebe: ponižno zaupnost, da je Bog res tako velikodušen do ljudi, ki si tega niso zaslužili, kot trdi, da je. Tudi oni morajo to sami ugotoviti, nič manj kot vi. Tudi tukaj niste nobena izjema.

A tukaj je morda najtežji del vprašanja zagotovila odreditve – in resnično kateregakoli vprašanja identitete. Edini zanesljiv odgovor ne bo prišel kot *gotovost*, ampak kot *zaupanje*.

Želja po gotovosti je hrepenenje, da bi vedeli brez sence dvoma. To je želja po tako absolutnem spoznanju, da bi ga imeli sami po sebi. Nikoli ne bi podvomili vanj ali se spra-

ševali o njem. Z drugimi besedami, želja po gotovosti je koprnenje, da bi spoznali nekaj objektivno, *kot je*. A problem s to željo je, da želite vedeti nekaj tako, kot lahko to ve le Bog (5 Mz 29,28; Ps 139,6).

Kot ustvarjeno bitje je vaše spoznanje stvari omejeno. A Bog Stvarnik ni omejen v svojem spoznanju. Nekatere stvari poznate nepopolno, ampak resnično. Bog pa pozna vse popolno in v celoti. Vaša zmožnost spoznanja je *odvisna*, medtem ko je Božja *neodvisna*. To pomeni, da lahko samo Bog doseže takšno vrsto *gotovosti*, s kakršno se muči nekdo, ki se bori z zagotovilom odrešitve. Če mislite, da lahko pomirite svoj um samo, če brez sence dvoma veste, da ste odrešeni, potem vaš um ne bo nikoli pomirjen.

To je pravzaprav dobra novica. Bog vas ni ustvaril s takšnim nedosegljivim merilom spoznanja. Kar je dosegljivo ljudem, pa je *zaupanje na podlagi spoznanja*. To je spoznanje, ki je odvisno od tega, kar pravi Bog o svojem srcu do grešnikov in trpečih, tudi do vas. Vaša lokalna cerkev je polna takšnih ljudi, ki se morajo enako zanašati na Boga.

Zaupanje na podlagi spoznanja je pravilno merilo spoznanja. Apostol Janez nežno opisuje to zaupanje v svojem pismu negotovim kristjanom. V tem pismu pogosto uporablja besedno zvezo »spoznavamo po tem«, ki se nanaša na to, kje je človek osebno z Bogom (1 Jn 2,3.5; 3,16.24; 4,2.6.16; 5,2). A morda najdemo dva najvidnejša izraza – kot dve razgledni točki na gori, ki vam nudita širok razgled – v 1 Jn 3 in 1 Jn 5. Premislite o prvi razgledni točki:

Po tem bomo tudi spoznali, da smo iz resnice. In pred njim bomo pomirili svoje srce, če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse. Ljubi, če pa nas naše srce ne obsoja, smo z Bogom zaupni. (1 Jn 3,19–21)

Tukaj Janez priznava, da lahko kristjani – ki *objektivno* pripadajo Bogu – *subjektivno* izkusijo obdobja, ko se njihov pogled nase ne sklada z resničnostjo tega, kdo so. Navede dve nasprotujoči si besedni zvezi: »če nas srce obsoja« in »če pa nas naše srce ne obsoja«. Oboje

je možno za pristnega kristjana. Kaj pa je rešitev za tiste trenutke, ko nas naše zaznavanje sebe obsoja – namreč ko se vidimo izven odrešitve? Janez izreče preprosto teološko nasprotje med Božjim spoznanjem in našim: »saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse.«

To pomeni, da Bog ve bolje kot vi, kdo ste – ve vse o vas. Najgrše misli, najbolj bolne fantazije, cinizem, sovraštvo, čustveni kaos, pokvarjeno motivacijo. Ve bolje kot vaše srce, da si ne zaslužite odrešitve. Vendar vas obenem spominja, da Jezus zagovarja grešnike, kakršni ste (1 Jn 2,1–2), kako se strah stopi, ko spoznate, da je Božja ljubezen prišla prej, kot bi vaša sploh lahko (4,18–19), in kako ste lahko prepričani v Božje velikodušno srce, ko se mu približate (5,13–15). Bog ve bolje kot vi, da si ne zaslužite odrešitve. To velja za vsakega grešnika enako. Vendar vztrajno oznanja svojo ljubezen vsakomur, ki je pripravljen poslušati. Tudi vam. Zato vas Janez navaja k *zaupanju na podlagi spoznanja* v tistega, ki pozna vse stvari, kot so.

Druga razgledna točka ponovi isto misel. Te besede zaključijo Janezovo pismo:

Vemo, da je Božji Sin prišel in nam dal razum, da spoznavamo Resničnega. V Resničnem tudi smo, v njegovem Sinu Jezusu Kristusu. On je resnični Bog in večno življenje. (1 Jn 5,20)

Od kod prihaja vaše razumevanje? Sam Božji Sin je prišel in *nam dal razum*. Vaše razumevanje sebe ni neodvisna gotovost, ni ustaljeno dejstvo, ki ga imate sami po sebi. Ne, vaše spoznanje, celo o sebi, je odvisno od Božjega Sina, ki je prišel na zemljo, da bi vam dal dostop do spoznanja, ki ga sami po sebi nimate. Janez to neizpodbitno dokaže, tako da vas spomni na nasprotje med vami in Jezusom: »On je resnični Bog in večno življenje.« Resnični Bog je edini v veselju, čigar spoznanje ni odvisno od nikogar drugega. Tega ne morete reči o sebi. Vaš pogled nase je odvisen od njegovega pogleda na vas.

Kako lahko torej vem ...? Bitka je v tem, da ne temeljite svoje prepričanosti na notranjem občutku gotovosti, ampak na trditvah drugega. Ne morete vedeti z neodvisno gotovostjo. Zato

jo nehanje poskušati dobiti tako, da se mučite s svojo odrešitvijo. Nehanje se kritizirati, da je ne morete doseči. Nehanje povzročati paniko, ker predpostavljate, da jo drugi kristjani imajo. Nehanje poskušati spoznati stvari tako, kot jih lahko le Bog. Raje zaupajte, da ko je apostol Janez zapisal te besede, je Bog vedel, da bodo vaše oči sčasoma brale njihov prevod v vaš jezik. Bodite pripravljene postavljati vse, kar verujete o *sebi*, na to, kar Bog pravi o *sebi* – da je njegovo srce do grešnikov in trpečih tako velikodušno, kot pravi, da je.

Neizzvana ljubezen troedinega Boga

Glavna tema, 2. del: *Pri zaupanju gre za odnos, kar pomeni, da se zanašate na Boga kot tistega, ki vas je prvi vzljubil, vaša ljubezen pa je samo nepopoln odziv. Božjo ljubezen izražajo kristjanom vse tri osebe Trojstva – Oče, Sin in Sveti Duh.*

Upam, da vam je prejšnji del pomagal razumeti razliko med subjektivnimi in objektivnimi

vidiki odrešitve. Poklicani ste, da *ne* zaupate v svoje zaznavanje, ampak v Božje srce, ki se kaže v njegovih dejanjih za grešnike.

Z drugimi besedami, odrešitev je večja resničnost kot vaša izkušnja odrešitve. Ta del vam bo pomagal razumeti to večjo resničnost, da boste lahko šli ven iz svoje glave in zaupali v nekaj večjega.

In to je ta večja resničnost: Božje ljubezni niste povzročili vi in je ne morete nepovzročiti vi. S svojo vrednostjo ne morete povzročiti, da bi vas Bog ljubil, in s svojo nevrednostjo ne morete povzročiti, da vas Bog ne bi ljubil. Božja ljubezen je tako starodavna, tako mogočna, tako trajna, da je ne more izzvati oz. povzročiti nobeno bitje. Ljubezen je del njegove narave kot troedinega Boga. Pravzaprav – in to bi moralo narediti globok vtis na vas – so vse tri osebe Trojstva dejavne v Božji ljubezni do grešnikov – in bolj specifično, v svoji ljubezni do vas. Premislite o tem.

Bog je vaš Oče in ljubil vas je, preden ste sploh imeli priložnost, da bi bili nevredni ljubezni.

J. I. Packer je rekel: »Nekaj v ljubljenem prebudi ljubezen med ljudmi, a Božja ljubezen je svobodna, spontana, neizzvana, nepovzročena. Bog ljubi ljudi, ker se je odločil, da jih bo ljubil.«¹ Tukaj Packer misli na *ljudi* kot na *posameznike*. S tem ne želim samo poudariti, da Božja ljubezen ni odvisna od spola (čeprav je to čudovita resnica, da moški in ženske enako spadajo med ljubljene), ampak da je večna Božja ljubezen usmerjena na specifične posameznike. In nič, kar ti posamezniki naredijo, ne povzroči te ljubezni.

Sveto pismo nam pove, da se je Bog odločil za ljubezen do vsakega izmed svojih otrok, še preden je ustvaril svet, ki ga bodo sčasoma naselili (Ef 1,4). Preden je ustvaril zrak, ki ga bodo potrebovala njihova pljuča, se je odločil, da jih bo ljubil. Preden bo kisik napajal vsako posamezno dejanje, dobro ali slabo, je bil določen njegov namen, da pokaže posamezno milost (2 Tim 1,9). Bog vas je

ljubil, še preden ste sploh imeli priložnost, da bi bili nevredni ljubezni. Dodobra vas je premagal. Bil je prvi.

Pravzaprav je to ključ za premagovanje strahu, da bi vas Bog obsodil: Bog je prvi. Velikodušnost njegove ljubezni je *pred* prestopkom vašega greha. To pomeni *pred* – časovno in prioritarno. Bog se je odločil, da pokaže svojo veličino, tako da premaga vse. Ljubi grešnike, še preden bi sploh imeli priložnost, da ga ljubijo nazaj. Apostol Janez je napisal: »V ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen prežene strah. Strah je namreč povezan s kaznijo, in kdor se boji, ni dosegel popolnosti v ljubezni. Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil« (1 Jn 4,18–19).

Vaš nebeški Oče je prvi. Njegova ljubezen je samopovzročena, niste je povzročili vi. To je v veliki meri razlog, zakaj se prva oseba Trojstva imenuje Oče. Očetje so pred sinovi in hčerami. Mogoče se morate ponižati pred veličino Očeta, ki je prvi. Svoboden je, da dela, kar mu ugaja, ne omejuje ga niti vaše upiranje.

Jezus je vaša pravičnost in vas opravičuje kljub vašim številnim prestopkom.

Morda se boleče zavedate, kaj je narobe z vami, obremenjeni ste s starimi grešnimi navadami, ki vas tako močno vlečejo nazaj. Pogledate vase, vidite prestopke in to vas žge. Misel na to, da je vaše srce čisto in neoporečno, je lep, a nemogoč občutek. Pravičnost ni značilna za vaše zasebno življenje in pogosto ne za javno. Če je to vaša iskrena ocena, vaše mračno priznanje, ste morda bližje, kot si mislite, tisti svetli in sijoči pravičnosti.

Apostol Janez pravi: »Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen« (1 Jn 1,8–9). Priznati preprosto pomeni strinjati se z Bogom o našem grehu. Je tako slab, kot pravi, da je, in zanj ni kriv nihče drug kot mi.

A pomislite na posledico: zvesti in pravični Bog nam odpusti in nas očisti prav te krivičnosti. Kako se lahko to zgodi? »Če pa že kdo

stori greh, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega« (1 Jn 2,1). Jezus postane pravičnost *za vas*. Dojemite tole: Jezus je tisti, ki prispeva pravičnost. Vi prispevate samo greh. A kristjani prispevamo *priznan* greh – greh, ki je razkrit, izpostavljen, o katerem se strinjamo z Bogom.

John Bunyan je pogosto trpel viharje v svoji duši glede zagotovila odrešitve. Pogosto je pisal o tem in opisoval različne mejnike na svoji poti do zagotovila odrešitve. V svojih spominih, ki jih je primerno naslovil *Obilna milost za največjega med grešniki*, je opisal, da je na sprehodu šel po polju. V tistem trenutku je začutil težo krivde zaradi svojega greha. A skozi misli mu je šel stavek: *Tvoja pravičnost je v nebesih*. In pomislil je na Kristusa na Božji desnici, ki se je razglašal za Bunyanovo pravičnost. Takrat je Bunyan spoznal, da Bog ne more reči o njem: »Temu Bunyanu pa manjka moje pravičnosti.« Zakaj? Ker je bila prav tam pred njim. Svoj zapis končuje takole:

Poleg tega sem spoznal, da moje dobro stanje srca ni tisto, ki dela mojo pravičnost boljšo, prav tako ni moje slabo stanje tisto, ki dela mojo pravičnost slabšo: kajti moja pravičnost je sam Jezus Kristus, ki je *isti, včeraj in danes in na veke* (Heb 13,8).²

Jezusova ljubezen je močna, ker je pravičen – tako pravičen, da je lahko pravičnost vsakogar, ki veruje vanj. Tudi vas.

Sveti Duh je vaš Tolažnik in vam pomaga slišati Jezusa, ko lahko slišite le sebe.

Včasih je eden najslabših glasov, ki jih lahko poslušate, vaš, še posebej ko ste vi tema pogovora. Celo kristjani nihajo med sovraštvom do sebe in samoopravičevanjem. V enem samem popoldnevu lahko greste od misli, da ste pripravljeni, do misli, da je konec z vami. Ne glede na sporočilo je poslušanje svojega glasu o sebi tvegano.

Še dobro, da nam Bog daje svojega Svetega Duha kot pomoč pri tem:

Saj niste prejeli duha suženjstva, da bi spet zapadli v strah, ampak ste prejeli duha posinovljenja, v katerem kličemo: »Aba, Oče!« Sam Duh pričuje našemu duhu, da smo Božji otroci. In če smo otroci, smo tudi dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom, če le trpimo z njim, da bomo z njim tudi poveljani. (Rim 8,15–17)

Bodite pozorni na nekaj. Pavel je pričeval strah kot del krščanske izkušnje. Vedel je, da je kristjan v konfliktu med dvema *duhovoma* – ali identitetama, ki usmerjata, kako človek živi. Duh suženjstva vas identifikira kot usužnjene in vas vodi, da ubogate greh kot svojega gospodarja. V nasprotju s to napačno identiteto Duh »pričuje našemu duhu.« *Pričevati* pomeni govoriti resnico o nečem. Izjavlja, da vas je iz suženjske družine, iz katere ste prišli, posvojila svobodna družina – in ne samo svobodna družina, ampak kraljeva družina. Nič več niste suženj, ampak Božji otrok.

Biti Božji otrok ne pomeni, da živite v razkošni palači – vsaj ne še. Kot kraljevi otrok boste nekega dne podedovali svobodo, ki si je niti v sanjah ne morete predstavljati. Za zdaj pa trpite. *Trpljenje s Kristusom*, ki ga Pavel omenja tukaj, je trpljenje upiranja. Upirate se, da bi vas povleklo nazaj v greh, nazaj v vaše staro suženjstvo. Veste, prizadevanje za zagotovilo odrešitve ni samo bitka za psihološki mir. Je bitka, da bi verjeli, kaj Duh pričuje o *vas* in, kar je še pomembnejše, o *Kristusu*.

Naloga Duha je, da vas spomni na Jezusove besede o sebi in njegovem namenu, da odreši grešnike, kot ste vi (Jn 14,25–31). Satanove obtožbe proti vam in vaše obtožbe proti sebi bodo včasih resnično glasne. A Sveti Duh ima močnejši glas. Zaupajte temu, kar pravi.

Kako okrepite to zaupanje? Pravkar sem vas spomnil na Očetovo večno odločenost, da bo ljubil grešnike, kakršni ste vi, Jezusovo zmožnost, da vas naredi pravične kljub vaši globoki krivičnosti, in odločenost Duha, da preglasi hrup in govori o Kristusovi ljubezni do vas. A kako se to v praksi izraža v vašem življenju?

Zaupanje, da vas Bog ljubi

Glavna tema, 3. del: *Kristjani sprejemajo to ljubezen skozi besedo, molitev in cerkveno občestvo. Pravzaprav se učite videti sebe v luči te ljubezni, ne sami, ampak med Božjim ljudstvom.*

Z začetka te knjižice se boste spomnili, da je krščansko življenje potovanje nazaj na točko, kjer ste začeli. Ta točka se imenuje preprosto »Bog vas ljubi.« Potovanje poteka od razumevanja Božje ljubezni kot doktrine do sprejemanja te ljubezni osebno zase. To globlje sprejemanje se imenuje zaupanje – vse večje predajanje Božji ljubezni z vsem srcem.

Predajanje Bogu je aktivno, ne pasivno. Čeprav ste *pasivni* pri povzročanju Božje ljubezni, ste *aktivni* pri odzivanju nanjo. Z drugimi besedami, pasivni ste v svojem opravičenju, ponovnem rojstvu in posvojitvi, aktivni pa v svojem odzivu na te čudovite resničnosti. Ta zaključni del je moj poskus, da vas prepričam v najboljši način za okrepitev osebnega zaupanja

v Božjo ljubezen do vas. Preiskujte mesta, kjer Bog najjasneje govori o tej ljubezni: *v svoji besedi, molitvi in svojem ljudstvu.*

V tem delu bom navedel načela, ki bodo vodila vaše aktivno iskanje zagotovila odreditve, a ne glejte nanje kot na odmerjeni proces korak za korakom, ki vodi v merljiv rezultat. Sinclair Ferguson je napisal:

Nekateri odkrijejo zagotovilo odreditve po dolgih bitkah; drugi nikoli ne vedo, kaj pomeni biti brez njega; nekateri pridejo do njega skozi bridkosti, drugi skozi veselje. Je tako individualno kot suvereno ter nujno, saj nas vodi, da rečemo: »Božji Sin, ki *me je vzljubil* in daroval *zame* sam sebe.«³

S to pastoralno besedo v mislih naj vam dam nekaj skromnih smernic za vaše aktivno iskanje zagotovila odreditve. Moj cilj ni samo, da vas spodbudim k branju besede, molitvi in iskanju občestva, ampak da vam povem, kako brati besedo, moliti in iskati občestvo.

1. Berite Božjo besedo, kot da vam Bog želi zagotoviti odrešitev, ne obsodbo.

Bog govori, da bi odrešil. Ali kot pravi John Webster: »Razodetje je sprava.«⁴

Božji namen govorjenja ljudem je, da pri-
nese odrešitev tistim, ki poslušajo. Da bi zves-
to brali Sveto pismo, ga morate brati v luči
tega prvotnega namena. Kjerkoli mislite, da
ste kot posameznik pred Bogom, je pomem-
bno, da ob branju Svetega pisma spoznate ne-
kaj: njegov namen govorjenja je bil določen še
pred vašim rojstvom. Niste nekaj posebnega.
Ponižajte se, tako da spoznate, da niste izjema
v Božjih namenih.

Odkar je greh prišel na svet, je namen
Božjih besed človeštvu, da odreši vsakogar,
ki posluša. Če bi želel obsoditi ljudi, mu ne
bi bilo treba govoriti. Preprosto bi izvršil svo-
jo pravično obsodbo. A Sveto pismo je dolga
zgodba o tem, kako Bog govori ljudem z na-
menom, da se zaveže k delovanju za njihovo
odrešitev. Od začetnih poglavij Svetega pisma
Bog uporablja besede za svoj osrednji namen:

»Bog se zaveže k vrsti zvestih dejanj, ki vodijo v rojstvo Kristusa in izlitje Duha na binkošti ter se nadaljujejo do sedanjih »poslednjih dni« vse do prihodnjega ponovnega Kristusovega prihoda.«⁵ Ali veste, kaj to kaže? Stvar vaše osebne odreditve je veliko večja kot vaše mnenje o sebi. Povezana je z Božjimi nameni v Kristusu, da izvede dejanja, ki so potrebna za odrešitev vsakogar, ki veruje.

Zato morate brati celotno Sveto pismo – celo strašljive dele – v luči Božjih zavezujočih dejanj. Celo najbolj vznemirljivi svarilni odlomki, kot sta Heb 6,4–8 ali 12,15–17, so namenjeni temu, da prinesejo odrešitev, ne obsodbo. Kako to veste? Ker opozorite samo tistega, ki bi ga radi rešili. Če slišite Božji glas v teh odlomkih, boste upoštevali njegovo opozorilo in se oklenili Jezusa Kristusa kot edinega načina, da se soočite z ognjem sodbe in ne zgorite.

Morda se sprašujete: »Kako pa naj vem, ali sem se tako oklenil Jezusa?« Mogoče se nadvse zavedate tega, kar sem omenil prej iz Prvega Janezovega pisma – da je za pravega kristjana, v

nasprotju s tistimi, ki le pravijo, da so kristjani, značilna poslušnost Božjim zapovedim, ljubezen do drugih kristjanov in zavračanje malikov sveta. Mogoče gledate svoje življenje in niste prepričani, ali vidite dovolj teh lastnosti.

Pa se takoj lotimo tega. Janez pravi takole:

Da ljubimo Božje otroke, pa spoznamo po tem, če ljubimo Boga in izpolnjujemo njegove zapovedi. To je Božja ljubezen, da se držimo njegovih zapovedi. In njegove zapovedi niso težke, kajti vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet. In zmaga, ki premaga svet, je naša vera. Kdo premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin? (1 Jn 5,2–5)

Kaj vas odrešuje? Vaša poslušnost Bogu, vaša ljubezen do kristjanov ali vaše zavračanje sveta? Odgovor: nič od tega. Pač pa vas je odrešil Jezus, Božji Sin, ki je izpolnitev Božje zavezanosti, da bo ravnal v prid grešnikom. Zato Bog govori. Vaš edini odziv je, da zaupate temu, kar pravi.

A morda vas še vedno preganja trdovraten strah, da vam je Bog dal Sveto pismo v roke, da bi vam zagotovil obsodbo. A pomislite: ko Bog dejansko obsodi grešnike, jih preprosto prepusti njihovemu grehu, da ga sami ne morejo videti (Rim 1,24.26.28). Njihova gluhost zanj je znamenje njihove obsodbe. Dokler ste vznemirjeni zaradi svojega greha in kaj vam kaže o tem, kje ste pred Gospodom, še vedno slišite. Niste bili prepuščeni grehu. Če mislite, da vas Bog nekako muči, tako da vas prepriča, da je vaša obsodba zajamčena, preden se zgodi, ne berete Svetega pisma v skladu z Božjim namenom, da spodbudi grešnike, naj stečejo k Bogu po odrešitev.

Če vas Božja beseda straši zaradi vašega greha, morate razumeti, da je to *prepričanost v vaš greh*, ne *obsodba*. Zaupajte, da vas je Bog pripravljen in zmožen odrešiti, tako kot pravi v svoji besedi. Podredite svojo perspektivo njegovi. Ali niste prepričani, kako naj to storite? Poleg poslušanja njegove besede se morate pogovarjati z njim v molitvi.

2. Molíte, kot da Bog ve bolje kot vi o vaši odrešitvi.

V molitvi se osvobodimo majhnih misli in se odpremo za večje. Molitev je eden glavnih načinov, kako predamo svoje strahove Gospodu, tako da mu jih izrazimo, namesto da bi dovolili, da prevzamejo naš um. Pomislite na to takole: veliko si govorimo o sebi. A spremeniti govorjenje o sebi ne pomeni, da samo več govorimo o sebi. Pač pa pomeni, da govorimo Gospodu o sebi. Tako podredimo svojo perspektivo njegovi.

Da bi to dobro storili, morate biti specifični o mislih, ki jih gojite o sebi, predati jih morate Bogu s specifično resnico, ki jo poznate iz njegove besede. Tukaj je nekaj primerov različnih molitvenih strategij, ki specifično prepoznajo in izrazijo določene situacije ter prosijo Gospoda za pomoč v njih.

- Prosil sem Boga za zagotovilo odrešitve, vendar mi ga ne da. Ne morem biti prepričan, da sem odrešen.
 - **Prepoznajte:** Zdaj si želim gotovosti. A moral bi si želeti vero.
 - **Izrazite:** Gospod, samo ti imaš lahko takšno gotovost, kot si jo želim zase, ker samo ti poznaš vse stvari takšne, kot so (Rim 11,33–36). Niti sebe ne morem v celoti spoznati, zato potrebujem tebe, da mi pomagaš, da se pravilno vidim.
 - **Prosíte:** Gospod, ne prosim te za gotovost, ampak za vero, da bi bil prepričan, da si tako velikodušen do mene kot do drugih grešnikov. Praviš mi, da si bogat v usmiljenju in poln ljubezni, ki je tako globoka, da si je ne bi mogel nihče zaslužiti. Takšen si in zaupam ti lahko celo glede sebe (Ef 2,4–10).

- Bojim se Boga. Razjezil sem ga.
 - **Prepoznajte:** Zaradi strahu se oddaljujem od Boga in se mu ne približujem. Avtor takšnega strahu je satan, ne Bog.
 - **Izrazite:** Gospod, zaradi svojega strahu pred teboj tečem stran od tebe, ne k tebi. Praviš mi, da tvoja ljubezen prežene napačno vrsto strahu (1 Jn 4,16–19) in jo nadomesti s pravo vrsto strahu (1 Pt 1,17–21).
 - **Prosíte:** Gospod, pomagaj mi, da se te bom bal, kot bi se te moral, ne tako, kot se te ne bi smel. Ko čutim tvojo jezo, mi pomagaj, da stečem *k tebi*, ne *stran od tebe*. Tvoja ljubezen pomeni, da me boš vedno sprejel, ne glede na moje prestopke (Lk 15,11–32).

- Moj greh je tako sramoten, da nikakor ne morem biti odrešen.
- **Prepoznajte:** Moja vest me nenehno obtožuje. A namen moje vesti je, da me izzove, naj priznam greh kot del tega, da mi je odpuščeno. Vse drugo, kar se razlikuje od tega namena, je od satana, obtoževalca.
- **Izrazite:** Gospod, ti poznaš krivdo mojih grehov in sramoto moje grešnosti. Pomagaj mi to priznati na pravi način, pred teboj in tvojim ljudstvom. Praviš mi, da ko razkrijem svoj greh, ga ti pokriješ z nečim veliko boljšim, pravičnostjo svojega Sina (Ps 32,5–7; 1 Jn 1,8–2,2).
- **Prosíte:** Zaščiti me pred obtoževalcem. Pomagaj mi, da se bom soočil z zemeljskimi posledicami svojega greha z veselo odločnostjo (Ps 38; 2 Kor 7,10–11),

Kako sem lahko prepričan, da sem odrešen?

ker so bile večne posledice veličastno odstranjene. Zame ni nobene obsodbe več, ker mi jo je odvzel Jezus (Rim 8,1–4).

- Nisem dovolj dober, da bi me Bog ljubil. Sem nevredno razočaranje.
- **Prepoznajte:** O sebi trdim stvari, ki jih Bog ne trdi o meni. Predpostavljam, da se Božje mnenje o meni ujema z mojim mnenjem ali mnenjem drugih.
- **Izrazite:** Gospod, zelo sem kritičen do sebe in zavedam se kritike drugih o meni. Ne morem ubežati občutku, da sem razočaranje. A ti nimaš takih zemeljskih meril lepote ali uspeha. Nisem nič *več* in nič *manj* vreden, da bi prejel odrešitev, kot drugi grešniki (1 Kor 1,27–29; Flp 4,7).
- **Prosíte:** Gospod, pomagaj mi, da se ponižam pred teboj, tako da priznam, da si me ustvaril

kot krhko lončeno posodo, a ne zato, da jo zavržeš, ampak da me napolniš z močjo, ki očitno ni iz mene (2 Kor 4,7–10). Želiš, da ne bi bil nikoli prepričan vase, ampak samo v tvojo ljubezen do mene (2 Kor 12,7–10; Gal 2,20).

3. Iščite občestvo, kot da Bog kaže v drugih kristjanih takšno ponižno zagotovilo odrešitve, kot ga imate lahko tudi vi.

Zagotovilo odrešitve je nalezljivo.

Ta stavek vas bo morda presenetil, saj mogoče čutite ravno nasprotno, ko greste v cerkev in vidite vse druge, ki s pesmijo izlivajo svoje srce Gospodu in pričajo o njegovi milosti v svojem življenju, sprejemajo besedo z gorečnostjo, za katero se zdi, da je vi ne izkušate. Mogoče vas zadrževanje v družbi kristjanov dela *manj* prepričane, da ste odrešeni.

Če je to vaša izkušnja, ali vam lahko odkrijem skrit problem, ki morda preži v vaši perspektivi? Morda predpostavljate, da drugi

kristjani najdejo zagotovilo odrešitve, ker se *ne* borijo, kot se vi. Ampak naj obrnem scenarij. Kaj pa če so našli zagotovilo odrešitve, ker se borijo, tako kot se vi? Kaj če prepričanost, ki jo izražajo, ni avtomatična zanje, ampak je pridobljena prav zaradi tistega sramu in dvoma, za katerega predpostavljate, da je samo vaš?

Ali zdaj vidite, kako je lahko zagotovilo odrešitve nalezljivo? Morda imate okrog sebe številne kristjane, ki so se borili z Bogom v temnih nočeh negotovosti in strahu, potem pa jih je Bog nekako blagoslovil z zagotovitom odrešitve. Prava vrsta prepričanosti v Božjo ljubezen je nalezljiva.

To je razlog, da je cerkev tako pomembna za vaše osebno zagotovilo odrešitve: živite v svetu, v katerem tekmujejo različni glasovi. Ti glasovi vam pravijo, kaj bi morali misliti o sebi, o drugih ljudeh in, najpomembnejše, o samem Bogu. *Ne morete, da ne bi* poslušali glasov, ki vas obdajajo (namerno dvojno zanikanje). Zato vas sprašujem: S kakšnimi glasovi se obdajate?

Če ste se umaknili kristjanom, ker mislite, da imajo kakšno lastnost, ki je vi nimate, zaradi

katere imajo celotno in popolno zagotovilo odrešenja, potem ste se usmerili nekam drugam. Mogoče ste se skušali odvrniti od bolečine z drugimi stvarmi, kot so delo ali šola, zabava, kot so šport ali igre, ali drugi odnosi z ljudmi, za katere se zdi, da se ne ukvarjajo z večnimi vprašanji, ki mučijo vas. Vsa ta iskanja vključujejo različne skupnosti, ki vam govorijo, kako bi se morali videti; govorijo vam, kako naj odgovorite na vprašanja – ali jih prezrete –, ki vas preganjajo. A te skupnosti vam morda pomagajo le, da se odvrnete od pravega vprašanja, in sicer kje ste pred vsemogočnim Bogom.

Edina skupnost, ki vas lahko podpre pri tem najpomembnejšem vprašanju, je cerkev. Cerkev je prebivališče živega Boga, kraj, kjer se proslavlja resnica o Jezusu (1 Tim 3,15–16). Tukaj vera enega kristjana utrdi vero drugega (Rim 1,12.16–17). Tukaj kristjani govorijo resnico o sebi in svojem Odrešeniku drug drugemu in tako rastejo – to je resnično napredujejo – v svoji prepričanosti v Božjo ljubezen (Ef 4,11–16).

Še več, spomniti se moramo, da je Jezus pooblastil lokalno cerkev, da zaznamuje Božje ljudstvo. V Mt 16 je Jezus rekel, da ima cerkev »ključe nebeškega kraljestva.« To je zapletena prispodoba, a navsezadnje je Jezus s tem mislil, da njegove lokalne cerkve predstavljajo nebesa in v imenu nebes izjavljajo, kdo pripada temu kraljestvu. Kako cerkve to delajo? S članstvom. Ko ste krščeni v ime Očeta, Sina in Svetega Duha, cerkev v bistvu pravi: »Prepričani smo, da ta človek pripada Jezusu.« A ne samo to; vsakič, ko cerkev praznuje Gospodovo večerjo in vas vabi k sodelovanju, pravi: »Še vedno smo prepričani, da ta človek pripada Jezusu.« Seveda ima lahko človek lažno zagotovilo odrešitve, ki temelji *samo* na cerkvenem članstvu ali Gospodovi večerji. A naj to ne ukrade moči, ki je za tema formalnima načinoma vključenosti v cerkev. Vsakič, ko vzamete Gospodovo večerjo s svojo cerkveno družino, se spomnite: ducati, stotine in celo tisoči drugih kristjanov izražajo svojo prepričanost v to, kje ste pred Gospodom, tudi če sami niste povsem prepričani.

Cerkev formalno prispeva k našemu zagotovilu odrešitve, pomaga pa nam tudi neformalno skozi odnose, ki jih zgradimo v občestvu Božjega ljudstva. Spomnite se, da osebno zagotovilo odrešitve raste, ko človek bolj zaupa v Božjo ljubezen, kar vodi v posnemanje te ljubezni v njegovem življenju. Ljubezen do drugih, ljubezen do Božjih zapovedi in ljubezen do samega Boga so odzivi na to ljubezen, ki gradi zagotovilo odrešitve v kristjanovi izkušnji. Ti izrazi niso dodatek k veri, ampak so izrazi vere. Vaša cerkvena skupnost pa je tam, kjer potekajo ti izrazi.

Če ste ohranili bitko z zagotovilom odrešitve zase, je moj najboljši nasvet naslednji: ne delajte tega. Ne izogibajte se Božjemu ljudstvu. Je ena izmed vaših najmočnejših zaščit. Pogovorite se s pastorjem ali zrelim kristjanom o tem, o čemer ste razmišljali ob branju te knjižice. Morda boste ugotovili, da tudi če se ne borijo prav s takšnimi vprašanji kot vi, so se zares borili. In ugotovili boste, da njihova prepričanost v Božjo ljubezen ne obstaja *navkljub* tej bitki, ampak *zaradi* nje.

Poslovilna beseda vašega soborca

Veliko tega, kar ste prebrali v tej knjižici, je nastalo v obdobju mojega življenja, ko se mi je zdelo, kot da me Bog drži nad plameni obsodbe. Po vseh zunanjih kazalnikih mi je šlo v tistem času zelo dobro – bil sem diakon v cerkvi, študiral na teološki fakulteti za pastorja, bil zvest ženi in stanoviten v osebнем preučevanju.

A v sebi sem bil oropan vsakega občutka, da me Bog ljubi. Celó ko se zdaj ozrem na to obdobje, ne vem čisto dobro, zakaj se je zgodilo. Nisem bil ujet v skriven greh. Nisem se spogledoval z nobeno brezbožno ideologijo. Nisem se spopadal s preteklimi izgubami. Iz nekega razloga sem se začel nadvse zavedati, kako globoko osredotočen sem nase, kako je celo moje prizadevanje za cerkveno službo služilo meni, kako je bila moja ljubezen do vseh v mojem življenju odvisna od tega, kar so storili zame. In v središču vsega tega je bila čista resničnost, da nisem ljubil Boga z vsem svojim srcem – pravzaprav sem ga ljubil komajda z delčkom srca.

Približno tri mesece sem bil prepričan, da sploh ne ljubim Boga in da on upravičeno ne ljubi mene. Bog se je zdel hladen do mojih molitev, Sveto pismo se je zdelo vroče v obsodbi in zdelo se je, da me cerkveno občestvo ne more razumeti. Bil sem sam.

Te izkušnje ne bi ponovil za vso slavo in bogastvo sveta. To mislim dobesedno. To je bil pekel, stisnjen v dvanajst tednov. A to trpljenje je v meni nekaj obrodilo. Spomnim se, da sem ležal na tleh v spalnici in vedno znova klical k Bogu, ki me ni ljubil. V teh molitvah sem ponavljal Bogu resnice, ki sem jih slišal v pridigah, slavljenju in molitvah v svoji cerkvi – resnice, ki so se zdele resnične za vse v tistih klopeh, samo zame ne. Potem sem izčrpan obupal nad svojo usodo in rekel: »Bog, če me boš poslal v pekel, boš moral to storiti, medtem ko se bom oklepal Jezusovih nog.«

In prvič po dolgem času sem začutil toplino v svojem srcu. Pred obsodbo, za katero sem mislil, da je pred mano, sem izjavil, najsi še tako ubogo, da je Jezus moje edino upanje, da me Bog ljubi. In v trenutku se mi je posvetilo,

da je bila ljubezen, ki je nisem mogel zaznati, prisotna ves ta čas.

Moja bitka tistega večera ni povsem izginila, ampak od takrat naprej sem začel jasneje videti, da je Bog uporabil to trpljenje, da me globlje prepriča, kako moje odrešitve ni povzročilo nič drugega kot njegova neizzvana, nezaslužena in neskončna ljubezen. Potreboval sem ga, da me ljubi prvi in da me ljubi zadnji. Danes sem še bolj prepričan v svojo odrešitev, ne *navkljub* tej izkušnji, ampak *zaradi* nje.

V nekem smislu si nisem nikoli opomogel od teh obupnih mesecev. In upam, da si nikoli ne bom.

Opombe

1. J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1973), 112.
2. John Bunyan, *Grace Abounding to the Chief of Sinners*, ed. W. R. Owens (London: Penguin Books, 1987), 59.
3. Sinclair Ferguson, *Taking the Christian Life Seriously* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1981), 58.
4. John Webster, *Holiness* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2003), 13.
5. Timothy Ward, *Words of Life: Scripture as the Living and Active Word of God* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 2009), 23.

